

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Hærens Ordning og Første Behandling af Forslag til Lov om Søværnets Ordning.

Forhandlingen genoptoges.

Ole Bjørn Kraft: Det Lovforslag, som i Dag behandles her i Tinget, er i første Række det høje Landstings Værk. Det er blevet skabt i Landstinget, og det kommer til os i en Form, i hvilken dets Vedtagelse paa Forhaand skulde være sikret. Jeg vil dog sige, at jeg tror ikke, at den Behandling, som dette Lovforslag har været Genstand for i det andet høje Ting, er et Eksempel til Efterfølgelse. Naar dette Lovforslag forleden blev vedtaget paa een Dag ved 3 paa hinanden følgende Behandlinger og derefter nu er oversendt til os for ogsaa her hurtigt at blive vedtaget, forekommer det mig, at den alvorlige Sag, som vi her drøfter, og som vil have den største Betydning for dette Riges Fremtid, hvad ingen kan undgaa at se, havde fortjent en mere gennemgribende Drøftelse, og at det Lovforslag, som her ligger foran os, ikke er af en saa fuldkommen Karakter, at det vil betragtes som urimeligt at underkaste det en nøjere Prøvelse. Det er ogsaa derfor, at vi i dette Ting agter at stille Forslag om, at Lovforslaget kan blive henvist til en Udvalgsbehandling, hvad der ogsaa vil give en Række af de Personer, som vil blive ramt haardt af dets Vedtagelse, Adgang til at skildre deres Kaar og de Muligheder, som i Fremtiden vil blive budt dem, saaledes at det kan blive undersøgt, hvorledes deres Stilling i Fremtiden vil blive. Thi man maa jo ikke være blind for, at en lang Række Personer gennem dette Lovforslag bliver gjort arbejdsløse, og at deres Vilkaar i Fremtiden vil være i høj Grad usikre.

Hvis jeg ser paa den Behandling, og den Debat, som fandt Sted i det høje Landsting, saa er der een Ting, som i første Række falder i Øjnene, og det er, at det høje Landsting drøftede dette Spørgsmaal, tilendebrogte Behandlingen af det, uden at der — med en ganske enkelt Undtagelse — blev fremsat nogen som helst Udtalelse om, hvorledes dette Lovforslag forholder sig til den udenrigspolitiske Situation, i hvilken vi befinder os, uden at man gjorde noget Forsøg paa at ville forsvare eller bevise, at den Ordning, vi nu vedtager, virkelig er af en saadan Karakter, at den svarer til alle Interesser, at den modsvarer den udenrigs-

politiske Situation, i hvilken Landet befinder sig. Endnu mere slaaende var det, at under den Debat, som fandt Sted i det andet høje Ting, gik man ogsaa fuldstændig udenom en virkelig Bedømmelse, en virkelig Undersøgelse af, hvilke Formaal dette Lovforslag skal opfylde. Det har dog tidligere været saaledes, at naar vi har vedtaget Forsvarslove i dette Land, har det været nøje fastsat, hvad Formaalet var med disse Love, og hvortil de Styrker, som blev opstillet, i givet Fald skulde anvendes, men i det Lovforslag, som her foreligger til Bedømmelse for Tinget, findes ingen saadan Formaaalsparagraf. De Partier, som nu om kort Tid vil vedtage dette Lovforslag, har ikke ønsket at give Udtryk for, hvad de dermed tilsigter, hvilke Opgaver Lovforslaget skal løse. Aarsagen hertil er det nu ikke vanskeligt at tænke sig. Hvis de tre Partier, som nu vil give dette Lovforslag deres Stemmer, skulde have udformet en Formaaalsparagraf, som de skulde være blevet enige om, for at Lovforslaget kunde blive til Lov, havde det ikke i dette Ting og heller ikke i det andet Ting været muligt at samle det nødvendige Flertal for Lovforslaget.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, udtalte i den Tale, han holdt i Tingets sidste Møde, at dette, at der ikke længere fandtes nogen Formaaalsparagraf i Lovforslaget, ikke betød, at Venstre havde strøget et Flag. Jeg tror ikke, det vil blive let for det ærede Medlem at faa den almindelige Opfattelse til at godkende dette Synspunkt. I alle de Forslag, Venstre tidligere har været med til at stemme for, har en saadan Formaaalsparagraf været et Led i Loven, og naar den ikke findes her, saa skyldes det, at Venstrepartiet, der har udformet dette Forslag, ved, at det ikke længere kunde faa vedtaget det Formaal, som det indtil i Dag har holdt fast ved. Jeg erindrere ogsaa fra den Gang, vi her i Tinget behandlede Afrustningsforslaget, i det hele taget Forsvarsspørgsmaalets Løsning, hvorledes Spørgsmaalet om Formaalet med Forsvarsordningen blev drøftet, hvorledes man forsøgte i Udvalget at komme til Enighed om Formaalet for Forsvaret, og hvorledes det under denne Drøftelse viste sig, at der var — saaledes som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen selv senere offentlig har udtalt — en Afgrund mellem den Opfattelse, som Regeringspartierne havde, og den Opfattelse, som Venstrepartiet havde af dette Spørgsmaal. Og naar der derfor for os i Dag foreligger et Forslag, som ikke har en Formaaalsparagraf, saa er det, fordi man ikke